

Marcel LUCA
ELLA

În acele clipe, căutam soluții cu atâta înfrigurare, încât pur și simplu nu-mi dădeam seama cât sunt de speriat. O ciudată conjunctură de accidente stupide m-a lăsat singur, într-o situație pe care nu o puteam califica decât disperată. Înainte ca uraganul “Ella” să devieze, surprinzător, în direcția mea, apucasem să-i expediez pe Adrian și pe Nelu cu singurul discoplan pe care-l aveam pe insulă. Amândoi se aflau într-o stare foarte gravă, în urma exploziei unui rezervor cu acid fluorhidric, cu care alimentau rachetele de intervenție. Sistemul de video-emisie se defectase imediat ce am fost anunțat că voi fi lovit direct de uragan, așa că Centrul, chiar dacă știa că am rămas singur, nu bănuia că două flotoare sunt perforate de explozie, iar eu nu am posibilitatea de a părăsi insula de oțel înainte de a fi prea târziu. Acum îmi părea rău că nu am plecat împreună cu cei doi, dar oricum, situația nu părea atunci prea gravă și mai speram încă să primesc ajutoarele necesare... Un om! Atât îmi trebuia ca să pot face față cu minimum de șanse asaltului naturii dezlănțuite. Nu puteam în nici un caz să fiu și în turnul de control, pentru a dirija în permanență aparatura, și jos, în sala generatoarelor, care, supuse la un efort suplimentar, nesupravegheate, puteau exploda dintr-un moment în altul. Valurile Pacificului, uriașe, măturau suprastructura metalică a insulei ce vibra mărunț, aplecată într-un unghi de 18° în direcția celor două flotoare inundate. Crispat, din cupola transparentă a turnului de control, dirijam lansarea la intervale scurte a fuzeelor care împrăștia la mare înălțime iodură de argint. Îmi dădeam seama de lipsa de eficiență a acestei acțiuni. Intervenția mea solitară, în imediata apropiere a epicentrului mobil al uraganului, nu putea calma dezlănțuirea sa năprasnică. Fulgerele lungi, țâșnite din efuzoarele rachetelor, abia se zăreau în lumina lăptoasă, cernută prin pânzele furioase de ploaie. Oscilând în turnul înalt și flexibil, aveam senzația că cerul vinețiu îi strivește literalmente cupola. În clipa când constatam, furios, că nici radarul nu mai funcționează, am auzit un zgomot în spatele meu. Mi-am întors capul, tresărind (nu puteam să-mi mai controlez impulsurile), și am înmărmurit observând bustul unei femei. N-am mai schițat nici un gest până când, cu mișcări sigure, abia sprijinindu-se de balustrada metalică, urcă ultimele trepte și se apropie de mine. - Ella! mi s-a prezentat ea simplu, întinzându-mi o mână subțire, cu degete lungi și nervoase. I-am strâns-o neatent, ridicându-mă puțin din fotoliu. În clipa aceea nici nu i-am reținut prea bine numele. - Am venit să te ajut. Îmi surâse. Era aproape tot atât de înaltă cât mine și avea ovalul delicat al feței încununit de sclipirea mată a părului auriu. Salopeta verzuie i se mula, din cauza apei, pe trup. Mi-am revenit: - Ai sosit la timp. Coboară cu un nivel mai jos și schimbă-te! Găsești ce ai nevoie în compartimentul 36. - Apoi?... - Cobori la generatoare. Rețeaua video în circuit închis funcționează, așa că îți voi explica pe parcurs ce trebuie să faci. A coborât ușor, așa cum urcase. Nu m-am întrebat atunci cum a venit. Nu era timp. Insula se balansa tot mai puternic, asediată de rafale de vânt și de apă. Mai erau cel mult 20-25 de minute până la interferența cu uraganul. Oceanul clocotea. Am lucrat mulți ani pe asemenea stații de anihilare meteo, dar nu mai văzusem un spectacol atât de magnific și înfricoșător totodată. Valurile gigantice păreau că se desprind din masa de apă, asemenea protuberanțelor solare. Ecranul se luminează și Ella îmi ceru, preocupată, să-i comunic ce anume avea de făcut. În scurtă vreme, generatoarele auxiliare începură să funcționeze, antrenând pompele care încercau să golească flotoarele. Insula își revenea încet, încet, la poziția inițială. Copleșit de apelurile insistente ale aparatelor, apucam totuși să privesc din când în când silueta elastică a Ellei. Uneori, îi surprindeam zâmbetul - un zâmbet parcă încăpățânat, parcă zeflemitor - pe care nu-l părăsea nici o clipă. Curând, uraganul ne-a lovit din plin...

*

Ella se odihnea pe un fotoliu alăturat, cu mâinile împreunate copilărește între genunchi, cu capul rezemat de speteaza înaltă, cu ochii închiși. Zâmbea. Am început încurcat: - Iartă-mă că

nu ți-am reținut numele, cum... - Ella. - Ella!... Ella... E un nume de conjunctură sau e o coincidență? Și-a ridicat încet pleoapele, scaldându-mă în strălucirea ochilor verzi: - Poate e o coincidență! Zâmbea mereu, acum mai interiorizat, strângând imperceptibil buzele pline, frumos arcuite. Închise ochii din nou. I-am spus: - Ai venit la timp... Lucrezi de mult timp în formațiile de intervenție? - Oarecum... Am tăcut amândoi o vreme, cercetând obosiți vânzoleala valurilor din jurul Stației. Într-un târziu, am făcut observația că peste vreo jumătate de ceas va putea pleca. N-a răspuns. Fără a ști nici eu unde doream să ajung, i-am spus că am rămas singur și Centrul va trebui să-mi trimită, totuși, doi oameni... Ella părea că doarme. Părul lung îi îmbrățișa umerii mici și rotunzi. Deodată, m-am gândit că o așteptam de multă vreme, că nu întâlnisem o femeie mai frumoasă. Desigur, de vină era singurătatea îndelungată în care trăisem. Femeia ridică leneș brațul și-și privi ceasul. - Peste douăzeci și cinci de minute plec! Sărută-mă, te rog... Am înmărmurit. Zâmbind mereu, s-a ridicat încet și a venit spre mine. Mi-a luat obrazii în căușul palmelor și m-a sărutat îndelung...

*

Ținându-mă cu o mână de armătura unei antene, priveam trist chipul Ellei, care abia se zărea din cabina transparentă a discoplanului azuriu, fără număr de înmatriculare. Mai pregnant decât orice, îi vedeam zâmbetul - mereu zâmbetul acela ciudat - printre picăturile de ploaie ce se prelingeau pe curbura securitului. Fără zgomot, ușor, aparatul s-a ridicat și, peste puțin timp, a dispărut dincolo de orizont... După câteva ore, o echipă de salvare formată din cinci bărbați ateriză, copleșindu-mă cu manifestări entuziaste. Centrul considerase că stația era, practic, pierdută, știind că, rămas singur, în condițiile date, șansa de a supraviețui era aproape egală cu zero. reluându-se legăturile cu îndepărtatul Continent, mi-a fost greu să înțeleg că nimeni nu a fost trimis în ajutorul meu. Poate că și eu aș fi crezut că Ella exista doar în imaginația mea, dacă n-aș fi găsit într-un fotoliu panglica albastră cu care își lega părul.

*

Din nou singur. Dar oceanul se întinde acum liniștit, de jur-împrejur, până departe. Insula mea de oțel sclipește ca o bijuterie în soarele puternic. Antenele radiolocatoarelor se rotesc neobosite, căutând, căutând... Ce furtună mi te va readuce, Ella?...